

Основният извод, който може да се направи въз основа на анализа на песенния репертоар на украинските *Серви* е, че концепцията за идентичността на циганите като форма на пърформанс, за която вече стана дума по-горе, отразява само една от формите на тази идентичност (далеч не най-важната за самите цигани, при това демонстрирана по този начин само в определен публичен контекст). Затова и не е случайно нередко срещаното от цигани в постсъветското пространство иронично отношение към песните на Театър 'Ромен', което показва, че възприемането на този тип песни като изходна точка за изследване на тяхната идентичност е доста спорно и уязвимо като научен подход.

За да може да се разбере сложната, проявяваща се на различни равнища и в различни контексти, мултидимензиална структура на идентичността при циганите (в конкретния случай украинските *Серви*), трябва на първо място да се има предвид, че поставени в дискурса на обществото, в което живеят, те разкриват идентичностите си като общност чрез своите публични образи; поставени обаче в дискурса на общността им, се оказва, че разкриват преди всичко идентичностите си като част от обществото, в което живеят (или, както е в конкретния случай, в което са живяли доскоро и от което са били съставна част).

Времето след разпадането на бившия СССР и възникването на новите етнонационални държави се оказва твърде кратко, за да бъде нарушено едно важно измерение в общата структура на идентичността на циганите в постсъветското пространство – чувството за принадлежност към бившата, смятана за изкуствено изкована обществена категория – т.нар. 'съветски народ'. Не случайно една от любимите шеги (в която се съдържа голяма доза истина) на циганите от всички страни, наследили бившия СССР, е че те всъщност са "последните съветски хора" (по същия начин циганите от страните, наследили бивша Югославия, често казват за себе си, че те са "последните югославяни"). Теоретично погледнато, въпрос на време е кога това обществено измерение на ци-